

[Knud Lind]

dig er i stand til at vurdere de risici, der er til stede for så vidt angår grundvand m.v.

Som tidligere sagt er vi tilfredse med, at miljøministeren vil sikre, at staten har mulighed for at afgøre de sager, som går i hårdknude lokalt.

Når Fremskridtspartiet er lidt skeptisk – for det er vi – skyldes det, at befolkningen og i særdeleshed vores stakkels erhvervsliv i adskillige år har været udsat for disse miljømæssige dommedagsprofeter, som i tide og utide maler fanden på væggen. Det sidste eksempel inden for miljøflipperiet kunne man se i TV-A søndag, hvor man nu havde fundet ud af, at støvsugerposerne skulle indsamles specielt, idet det var farligt kemikalieaffald og skulle sendes til Kommunekemi.

Den ene miljøhovsaløsning efter den anden ser efterhånden dagens lys, og hver gang kan man se miljøministeren træde frem i fjernsynet og bekræfte, at lige netop dette problem, som man nu fremholder, er meget farligt og et meget vigtigt miljøproblem, selv om dokumentationen ofte er tyndbenet. Den ene dag kan man høre, hvor farlig asbest er, og straks begynder man at rive lofter ned ude i kommunerne og ofrer millioner af kroner på restaurering. Når man så er færdig, kan man høre de samme miljøprofeter tale om, at det nok ikke er så farligt alligevel, alt imens Miljøministeriet har fuldt tryk på trykkermaskinen og laver den ene presmeddelelse efter den anden. Her kunne ministeren sætte ind med en planlægning i første omgang.

Fremskridtspartiet har også interesse i at bevare et godt miljø, men vi vil ikke være med til disse miljømæssige hovsaløsninger, hvor man øser milliarder af kroner ud ad vinduet, hvorefter det viser sig at være komplet spildt. Det eneste resultat, man opnår, er, at man forringer dansk erhvervslivs konkurrenceevne i forhold til vores konkurrenter i EF.

Hvis miljøhovsaløsningerne får lov til at fortsætte, som de hidtil har gjort, er der en hel del af de erhvervsfjendske foranstaltninger og love, som miljøministeren har lagt navn til, og som miljøministeren fremover også vil lægge navn til, som vil være komplet overflødige, fordi der ganske enkelt ikke vil være noget erhvervsliv tilbage, hvis man fortsætter i samme skure. Ministerens forfejlede vandmiljøplan er et godt eksempel på det, jeg her har sagt.

Marianne Jelved (RV):

Jeg lyttede til hr. Knud Linds indlæg og spekulerede på, hvor jeg dog havde hørt det før, og jeg kom til at mindes forrige folketingssamling, hvor vi havde et andet parti herinde, der hed Fælles Kurs.

Jeg har også lyttet til den øvrige række af ordførere, der har været heroppe, og jeg må sige, at Socialdemokratiets ordfører og SF's ordfører gav mig anledning til at notere, at der måske kan være noget rigtigt i, som nogle pædago­ger siger, at det åbenbart er svært at læse indenad. Sjældent har jeg mødt så mange misforståelser på grundlag af så relativt få sider.

Jeg vil sige tak til miljøministeren for en åben, konstruktiv redegørelse. Det er anerkendelsesværdigt, at styringsmidlerne i landsplanlægningen diskuteres netop på dette tidspunkt i den proces, vi er i, med forenkling af lovgivning, tydeliggørelse af sammenhænge og ønsket om decentralisering, hvor ansvar og beføjelser hænger sammen, dvs. følges ad og følges længere ud og tættere på borgerne.

Helhedssyn, optimal ressourceudnyttelse, prioritering, forebyggelse, bevaringshensyn, afvejning af forskellige hensyn, klar opgavefordeling er nogle af nøgleordene, som sender nogle klare signaler om hensigten med denne redegørelse.

I Det Radikale Venstre er vi enige om, at det er vigtigt med langsigtede politiske målsætninger. Vi er enige i, at det er vigtigt med fastsættelse af klare rammer for den decentrale planlægning, også på en sådan måde, at nationale synspunkter og krav indgår. Vi er også enige i, at det er vigtigt, at det diskuteres, hvorledes konflikter i forbindelse med modstridende interesser kan løses, f.eks. det, der bliver kaldt baghaveproblemet. Det er ganske klart, at sådanne konflikter ikke kan løses fra skriveborde. Der må i lokalområdet, dvs. på selve stedet, forhandles alternativer, diskuteres, og forskellige interesser må afvejes i et samarbejde med lokale myndigheder og borgere.

Jeg lagde mærke til hr. Leif Hermanns mæ­nende beskrivelse af de problemer, og jeg er enig i de beskrivelser, men jeg synes, at hr. Leif Hermann ganske overser, at det, der står i redegørelsen, er en åbning fra ministerens side for en diskussion af, hvorledes vi kan løse disse problemer. Ministeren har faktisk ikke beskrevet løsningen. SF er åbenbart enig i, at tilstan-